

tige være at holde sig til Flertalsindstillingen og lade alt, hvad der vedrører Lovforslagets § 36, udgaa til senere Overvejelse. Her staar vi overfor saa betydningsfulde Spørgsmaal og Spørgsmaal, hvorom der har været saa delte Meninger, at det forekommer mig, at det eneste rigtige vilde være at lade dette gaa ud til en nærmere og omhyggelig Prøvelse. Vi kan dog sige os selv, at vedtager man det ene eller det andet af disse Underændringsforslag Nr. 3 eller Nr. 4, frembyder deres Indhold en saa bred Margen for Kritik, at denne Kritik ikke kunde undlade at indfinde sig. Det forekommer mig derfor mærkeligt, at man, naar vi nu staar i den sidste Halvdel af Juni Maaned, ikke kan tænke sig at gaa ind paa at vente de tre Maaneder, som er tilbage, til at en fornyet Drøftelse af disse og de andre Spørgsmaal i det oprindelige Lovforslag kunde finde Sted. Med disse Ord skal jeg anbefale Flertallets Indstilling.

Mathilde Hauschultz: Jeg tror nok, jeg tør sige, at en af de største Fejl, eller jeg maa maaske snarere sige Gener, ved vor nugældende Retsplejelov er dens Uhaandterlighed. Selv for praktiske Jurister er det en ret vanskelig Opgave at manøvrere med vor Retsplejelov. Der er i Øjeblikket, saa vidt jeg ved, tilknyttet den en 11—12 Tillæg, som altsaa, efterhaanden som man vedtager dem, skal indpasses i Systemet. Rigsdagen har allerede i Aar vedtaget et Tillæg, og vi er i Færd med at vedtage et til. Af disse Grunde har jeg navnlig som praktisk Jurist først og fremmest været stemt for ikke at føre mere igennem i denne Samling end netop det, hvorom vi med Sikkerhed kunde sige os selv, at det kunde vi faa vedtaget, nemlig Ophævelsen af Søndre Landsret. Jeg finder det rigtigt navnlig ud fra den Opfattelse, at det ikke alene ikke vilde være heldigt at faa et Tillæg til, i Overbevisning om, at Resten kommer til næste Aar, men ogsaa, fordi jeg mener, at det vil virke uheldigt, at det Tillæg, som vi nu skulde lave, indeholder en Del Bestemmelser, der vil være døde i det Øjeblik, Søndre Landsret ophæves, medens Resten af Tillæget vil være livskraftigt. Men min Opfattelse vandt ikke Genklang hos andre i Udvalget, i alt Fald ikke saa meget, at der kunde skabes et Flertal for ikke i Øjeblikket at føre mere igennem end Ophævelsen af Søndre Landsret.

Jeg gik derfor over til det mere praktiske: at gaa med paa de Omraader, hvor jeg kunde give min Tilslutning, og jeg har sluttet mig til det Forslag til Lov, som Flertallet har stillet, ud fra den Betragtning, at

naar vi nu endelig skulde have et Tillæg, saaledes som Flertallet vil føre det igennem, var det bedre at faa nogle Goder indført og derved opnaa noget reelt. Goderne er jo i første Række, at vi faar Besparelsen ved Ophævelsen af den midlertidige Institution, der hedder Søndre Landsret, og dernæst, at vi faar Umiddelbarhedsprincippet noget mere indført gennem §§ 16 og 17 i Flertallets Forslag. Endvidere faar Landsretterne en udvidet Adgang til at rejse ud i Landet.

Med Hensyn til det andet store Spørgsmaal, hvorom der ikke har kunnet samles Enighed eller et Flertal i Udvalget, Spørgsmaalet om Udvidelsen af Underretternes Kompetence, staar jeg som praktisk Jurist paa det Standpunkt, at jeg stemmer mod begge Underændringsforslag, baade Nr. 3 og Nr. 4. Der har, om jeg saa maa sige, været Auktion over Retsplejelovens § 225. Den højstbydende var den højtærede Justitsminister med sit Forslag om at udvide Underretternes Kompetence indtil 2 000 Kr. ubetinget, det vil sige en Udvidelse paa 1 200 Kr. Det næste Bud var paa noget mindre. Da der ikke var et købedygtigt eller købelystent Publikum til Stede til den højeste Pris, foresloges 1 500 Kr., ubetinget. Men der var en mat Stemning, heller ikke dette Bud paa 1 500 Kr. kunde vinde Tilslutning, og saa gik man til det laveste Bud, der endnu var fremkommet, de 1 000 Kr., ubetinget, og man knyttede den Betingelse til, at Sagsøgeren kan vælge at gaa til Underretten, hvis Sagen ligger mellem 1 000 og 2 000 Kr., men saa skal den sagsøgte paa første Tægtedag kunne gøre Indsigelse herimod, i hvilket Tilfælde Sagen behandles ved Landsretten. Jeg maa sige med Hensyn til Underændringsforslag Nr. 3 samt 2det Stykke i Nr. 4 om Udvidelsen dels til 1 500 og dels til 1 000 Kr., at jeg er imod dem af flere Grunde, hvoraf de væsentlige er følgende:

For det første vil en Udvidelse i Almindelighed, hvilket Beløbet end er ud over de 800 Kr., unddrage Sager, som ligger over 800 Kr., men indenfor de nævnte Grænser, fra Højesteret. Nu kan man sige, at det betyder ikke saa forfærdelig meget, for det er alt sammen mindre Sager. Men dertil vil jeg sige, at for den enkelte Borger kan en Sag, der ligger mellem 800 og henholdsvis 1 000, 1 500 og 2 000 Kr., udmærket godt faa vidtrækkende Konsekvenser og være af principiel Betydning, saaledes at det for ham kan være af største Betydning, at han kan faa Sagen paaanket til Højesteret og derved faa en Paakendelse